

SCHAKEL

SINT-PIETERSCOLLEGE

LÉON THEODORSTRAAT 167

JETTE
1090 JETTE

INHOUD

Voorwoord	3
ACTIEF	
Onderzoek tevredenheid	4
Betreed twee werelden vol magie en mysterie: het nieuwe schooltoneel 'Alice'	5
De perfecte chocolate chip cookies	6
Onze dag met Infrabel	8
INFORMATIEF	
SP.ace in Frans-Guyana	9
15 vragen aan.... meneer Deprins, leerlingbegeleider	12
Schakeltjes	13
Lief en leed	14
Reisverslag: fietstocht naar Parijs met vier jaar vertraging	18
Een presentatie over ex-vivo longperfusie	22
Warm weerzien met oud-collega Piet Chrispeels, a rebel with a cause	24
SPORTIEF	
Bruno Clerbout, een Ironman die godsdienst onderwijst	16
CURSIEF	
Mysteries van het Sint-Pieterscollege	
Aflevering 1: Waarom is de printer altijd kapot?	21
Visueel materiaal:	
Volgende leerlingen hebben op meerder pagina's hun steentje bijgedragen:	
Tekeningen van Elise Lobel (cover, horloges en koekjes)	
Tekening van Féline De Block (VR-bril en kopieermachine)	
Tekening van Lina Beqiraj (koekjes)	
Affiche voor het schooltoneel van Eline Cacheteur	

COLOFON

SCHAKEL

december 2024

driemaandelijks tijdschrift
van het Sint-Pieterscollege

REDACTIE

Anna Bloemen

Erik de Schrijver

Hans De Valck

Deborah Gies

Willy Goossens

Johan Pijpops

Dominike Van Besien

René Van Noyen

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

tel. 02/426 85 15

fax 02/425 47 50

E-MAIL

ASO@sint-pieterscollege.be

ADMINISTRATIE

secretariaat van het college

DRUK

Leleu Group

FOTO'S

Johan Pijpops

VERANTWOORDELIJKE

UITGEVER

Jasenska Van den Bergh

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

VOORWOORD

Daar zaten we dan, op 3 september, opnieuw achter de schoolbanken van het Sint-Pieterscollege na twee welverdiende maanden vakantie. Voor de ene is zo'n eerste schooldag wat makkelijker verteerbaar dan voor de andere. We denken bijvoorbeeld aan onze eerstejaars, die hier voor het eerst les krijgen "aan de grote school" en het allemaal nog heel spannend vinden. We willen vandaag een boodschap vol hoop brengen aan hen en aan elke leerling die het soms moeilijk heeft op school. Graag willen we met onze woorden aantonen dat jullie niet alleen zijn en dat je leerkrachten en klasgenoten best wel meevallen.

Wij zitten hier nu al het 5de jaar op school, en nooit hadden we gedacht dat we zoveel mooie herinneringen zouden hebben aan het middelbaar. Nostalgisch denken we terug aan onze eerste schooldag ooit hier. 1 september 2020, na een chaotische maar ook wel rustgevende lockdown, kwamen we hier voor het eerst. Mondmaskers en minimale afstand houden waren toen de hype.

Ik herinner me nog goed dat ik dacht dat het middelbaar alleen maar ernstige lessen inhield, zonder een lach en helemaal zonder de hechte band die we in de lagere school met onze juffen en meesters hadden. Een keer gaf een leerkracht me de opmerking dat ik niet alleen mijn voornaam, maar ook mijn achternaam op mijn toetsen moest schrijven. Dat voelde voor mij zo raar en serieus... Nu, vijf jaar later, wil ik mijn jongere zelf vertellen dat de middelbare school helemaal niet zo strikt en afstandelijk is als ik dacht. Natuurlijk besteden we veel tijd aan hard werken en leren, maar er is zeker ook ruimte voor een leuk gesprek met je leerkracht.

Ook de klasband is iets heel belangrijks in het middelbaar. Onze klas heeft al heel wat meegemaakt: ruzies, eindeloze debatten die niet altijd goed zijn geëindigd en talloze verhitte discussies. Na al die jaren denk ik wel dat we heel fier op onze klas kunnen zijn. Het is niet altijd even makkelijk geweest en toch zijn we nu een heel hechte groep. De discussies zijn er nog, maar we gaan er anders mee om. We wensen jullie allen een toffe klas zoals die van ons toe!

Wordt vervolgd!

Christelle Aho, Elliot Buelens, Lina Chahir & Eloïse Duvigneaud

ACTIEF

Onderzoek tevredenheid

Je denkt als leerling misschien dat je onbelangrijk bent op de school, dat het geen verschil maakt of je wel of niet op deze school zit. Maar, een groot deel van de school is de leerling. Je hebt invloed op je medeleerlingen, op je leerkrachten en je representeert een deel van de school. Maar hoe voelen leerlingen zich eigenlijk op het Sint-Pieterscollege? We gingen met een paar vragen hieromtrent naar leerlingen uit de tweede graad.

Een vraag die we hebben gesteld was: 'Denk je dat jouw plek op school belangrijk is, of denk je dat je een bepaalde functie hebt op de school?' Een leerling uit 4NW2 vindt dat we als leerling geen belang hebben op school, we zijn gewoon leerlingen in een school. Volgens hem is het goed dat we nu via Schakel en de leerlingenredactie onze stem kunnen laten horen. Een ander interessant antwoord

was iemand die vertelde dat hij de 'klas-clown' is, en dat dat soms een positief en soms een negatief effect heeft in de klas. Dus het brengt wel verandering als hij aanwezig is of niet. Een leerling kan volgens hem wel degelijk het verschil maken.

Net zoals een leerkracht een groot verschil kan maken. De leerlingen die wij hebben ondervraagd, hebben vaak verwezen naar de invloed van leerkrachten op hun humeur. 'Bij sommige leerkrachten is het uitkijken naar hun lessen', geeft een leerling toe. Soms werkt het enthousiasme aanstekelijk of geeft die ene aanmoediging wat moed. Natuurlijk is het niet altijd positief. 'Mijn stemming wordt beïnvloed door leerkrachten, toetsen en huiswerk', vertelde iemand.

De allergrootste tevredenheidsfactor blijkt echter de vrienden en medeleerlingen op school. Elke leerling die we hebben

ondervraagd over wat hem/haar blij maakt op school sprak snel over zijn of haar omgeving. Je kan je eigen persoon zijn zonder je vrienden en de mensen rondom jou, maar je voelt je als jongere snel afhankelijk van elkaar. Waardoor mensen zich vaak zekerder voelen in een grote vriendengroep, als ze veel mensen hebben op wie ze kunnen rekenen en bij wie ze terecht kunnen wanneer ze het nodig hebben. 'Ruzie heeft een grote impact op het feit of ik me goed voel', bekent een leerling.

De antwoorden die we hebben gekregen op onze vragen, tonen aan hoe afhankelijk we zijn van de mensen rondom ons en hoeveel invloed mensen kunnen hebben op iemand/elkaar. Kortom: heb je een slechte dag? Zoek een blijde klasgenoot of leerkracht!

Melissa Munyaburanga 4MT
Julie De Leeuw 4HUM

ACTIEF

Betreed twee werelden vol magie en mysterie: het nieuwe schooltoneel 'Alice'

Ben jij klaar om je mee te laten slepen in een verhaal dat niet alleen de grenzen van de fantasie opzoekt, maar ook die van de realiteit? De leerlingen van 4, 5 en 6 presenteren met trots 'Alice', een verrassend en meeslepend toneelstuk geregisseerd door de ons welbekende Jan Fonteyn. Dit originele script, geïnspireerd door Lewis Carrolls *Alice in Wonderland*, neemt je mee op een avontuurlijke reis door twee werelden die elkaar spiegelen.

Naast de magische wereld van Wonderland, waar niets is wat het lijkt, vertelt 'Alice' ook het verhaal van een adolescente Alice die haar weg zoekt in de echte wereld. Deze unieke verhaallijnen verweven zich tot een ontroerende en spannende voorstelling over groei, zelfontdekking en de kracht van verbeelding.

Mis het niet!

Onze leerlingen zijn druk aan het repeteren om een spektakel met dans en muziek op de planken te toveren. Zorg dat je erbij bent, want dit magische avontuur wil je niet missen! Kaarten kunnen besteld worden via het onthaal van de school. Wij kijken ernaar uit om jullie te verwelkomen in een wereld vol magie én realiteit.

Wanneer en waar?

De voorstellingen vinden plaats op:
vrijdag 17 januari 2025 om 20u
zaterdag 18 januari 2025 om 15u en om 20u

Locatie: CC Strombeek

ACTIEF

De perfecte chocolate chip cookies

Vanaf dit schooljaar krijgen de leerlingen van 6 moderne talen, latijn-moderne talen en grieks-latijn wekelijks een uurtje creatief schrijven. We zijn het schooljaar gestart met een tekst bij een geliefd recept. Margo Lepoudre schreef over de perfecte chocolate chip cookies. Smakelijk!

De traditie die mijn beste vriendin Evelien en ik hebben om de beste koekjes te vinden, gaat al enkele jaren mee. Hoewel we natuurlijk alleen maar kunnen vergelijken met wat we al geproefd hebben in steden zoals Brussel, Lille, Barcelona, etc., bestaan er geen koekjes die deze 'chocolate chip cookies' overtreffen. Sinds Eveliens 13e verjaardag in 2020 blijven de zoete en zoute smaken van deze koekjes ons bij. En dat was zeker niet de laatste keer dat we deze perfecte lading koekjes hebben gebakken. Bij elk noodgeval,

of het nu een slecht examen of liefdesverdriet is, komen deze koekjes van pas en helpen ze binnen de kortste tijd. Soms zegt zo'n gebaar meer dan 100 woorden.

Hoe een koekje zowel zacht als krokant kan zijn, is een wonder dat ons keer op keer blijft verbazen. Het is misschien niet het meest eenvoudige recept, maar ik beloof je dat je na het maken van deze koekjes nooit meer iets anders wil. De goudbruine kleur maakt ze onweerstaanbaar, en zodra je de oven opent, vult het hele huis zich direct met de heerlijke geur van versgebakken koekjes.

De betekenis van dit recept gaat dan ook verder dan alleen koekjes. Elke keer we ze maken, brengt het een overvloed aan herinneringen van door de jaren heen terug. Elk ingrediënt zit vol nostalgie.

Ingrediënten (voor 18 koekjes)

- 125 g broodmeel
- 95 g zelfrijzende bloem
- 1½ theelepel zout
- 1 theelepel bakpoeder
- 225 g ongezouten boter
- 2 eetlepels water, op kamertemperatuur
- 220 g donkere basterdsuiker
- 100 g witte suiker
- 2 theelepels vanille-extract
- 1 theelepel espressopoeder (oploskoffie)
- 1 groot ei
- 1 grote eierdooier
- 85 g melkchocolade in stukjes
- 130 g pure chocolade in stukjes

Instructies:

1. Pak een middelgrote kom en zeef de bloem, het zout en het bakpoeder door elkaar.

2. Neem een grote pan en doe er de boter in. Zet de pan op een middelhoog vuur en laat de boter smelten.

3. Breng de boter aan de kook en roer regelmatig. Blijf goed roeren, zodat de boter overal even bruin wordt. Het kan gaan schuimen en een beetje spetteren, let dus goed op.

4. Zodra de boter een mooie bruine kleur heeft, haal je de pan van het vuur. Giet de boter in een maatbeker en laat ze een minuut of twee afkoelen, roer ze dan even door. Voeg voorzichtig 2-3 eetlepels water toe, zodat je in totaal weer 240 ml vloeistof hebt.

5. Zet de gesmolten boter opzij om af te koelen tot kamertemperatuur. Om dit sneller te laten gaan, kan je de boter 10-15 minuten in de koelkast zetten.

6. Neem een grote kom en doe daar de twee soorten suiker, vanille, espresso-poeder en de afgekoelde bruine boter in. Mix dit ongeveer 1-2 minuten met een mixer tot het luchtig en licht van kleur is.

7. Voeg het ei en de eierdooier toe en mix tot alles goed gemengd is.

8. Voeg nu het bloem-mengsel in drie delen toe. Mix steeds na het toevoegen, totdat het net gemengd is.

9. Gebruik een houten lepel om de chocoladechips en -stukjes door het deeg te roeren.

10. Schep hoopjes deeg van ongeveer 3 eetlepels groot, ongeveer 8 cm van elkaar af op een bakplaat, bekleed met bakpapier.

11. Voor de beste smaak, dek het deeg af en zet het minimaal 1 uur, of nog beter, een hele nacht, in de koelkast.

12. Verwarm de oven voor op 180°C.

13. Bak de koekjes in de voorverwarmde oven gedurende 12-14 minuten.

14. Laat de koekjes 2-3 minuten afkoelen op de bakplaat voordat je ze op een rooster legt om volledig af te koelen.

ACTIEF

Onze dag met Infrabel

Tijdens de projectdagen werden leerlingen van het tweede jaar door Infrabel ingelicht over de gevaren van o.a. spoorlopen. Na een infosessie mochten we met VR-brillen zelf ervaren hoe gevaarlijk spoorlopen kan zijn. Infrabel leerde ons hoe we ons moeten gedragen als we de sporen met de fiets, met de auto of te voet oversteken.

Eerst kregen we uitleg over Infrabel zelf. De belangrijkste reden voor de komst van Infrabel was ons duidelijk

maken wat de mogelijke gevaren zijn van de spoorwegen als je de regels niet volgt. Wanneer mensen op de sporen lopen, riskeren zij aangereden te worden. Elk jaar gebeuren er op die manier meerdere ongevallen. Om die reden wordt het treinverkeer stilgelegd als er mensen nabij de sporen gesignaleerd worden. Dat zorgt voor vertraging, die zich over het hele land kan laten voelen. Via een filmpje zagen we hoe laat de treinbestuurder een persoon op de sporen pas ziet. Bovendien leerden we dat, als we een trein horen komen, de trein binnen de drie seconden al voorbij zal razen. Een trein op topsnelheid rijdt immers tussen 120 km/h en 160 km/h. We kregen meerdere filmpjes te zien waarin auto's hoopten nog snel de sporen over te steken, maar die slechts heel nipt konden ontkomen.

Na deze uitleg mochten we zelf ervaren hoe het was om langs de sporen te lopen. Dat deden we gelukkig niet in de realiteit, maar wel met een VR-bril. Het was erg spannend om met zo'n VR-bril te beleven hoe gevaarlijk spoorlopen effectief kan zijn. Doorheen de bril zagen we namelijk ook een situatie waarin het slecht afliep en er een aanrijding door een trein gebeurde.

We hebben die dag een belangrijke les geleerd: loop nooit langs de sporen, en als de baren dicht zijn, mag je nooit ofte nimmer nog oversteken. Het was een heel leerrijke voormiddag.

Nora Mweze 2EOB
Rougaïyatou Bah 2EOB
Anna Bloemen

INFORMATIEF

SP.ace in Frans-Guyana

Onze eerste volledige dag in Frans-Guyana wordt meteen één van de interessantste en meest gevulde dagen van de reis. Jetlag of niet, een wekker om 5 uur is nodig, want om 7u30 beginnen we aan de safety training. Tijdens deze training krijgen we specifieke instructies en veiligheidsregels mee voor de verschillende zones op de basis. Daarop volgt een eerste daily meeting en het bezoeken van ons experiment in de cleanroom. Na een korte middagpauze gaan we mee op een gegidste rondleiding op de basis. De gids geeft ons zowel uitleg over de vorige raketten als over Ariane 6 en neemt ons mee naar verschillende gebouwen op de basis. Om de dag mooi af te sluiten, eten we op restaurant om de verjaardag van de twee meisjes in het team te vieren.

Een rustiger dagje volgt, we staan op rond 8 uur om op tijd te zijn voor de daily meeting. Hier wordt besproken wat er die dag, de dag voordien en de dag nadien gebeurt, gebeurde of moet gebeuren. Zo overloopt men elk experiment met een aanwezig team. Na de meeting willen we ons wagen aan een bezoekje aan het Musée d'Espce, maar dat is in verbouwing

en is dus tijdelijk gesloten waardoor een bezoek niet mogelijk is. Dan zijn we maar naar ons huisje teruggekeerd om te genieten van een namiddagje aan het zwembad en een beetje schoolwerk.

Vrijdag 31 mei worden de experimenten verplaatst en vastgemaakt op de ballast. We gaan kijken naar de verplaatsing van

Peregrinus in de cleanroom en aanschouwen hoe dat in zijn werk gaat. Om 8u30 hebben we een extra safety training zodat we ook in het gebouw BAF genaamd (Batiment d'Assemblage Final), mogen komen, want daarheen wordt later de ballast met alle experimenten verplaatst. Nadien zijn we natuurlijk opnieuw present bij de daily meeting van 9u30 en achteraf brengen we onze namiddag weer thuis door.

Juni begint met een weekenddag en dat betekent geen daily meeting. Desondanks staat er toch een wekker om 6u zodat we op tijd in de cleanroom zijn. De elektrische aansluitingen van ieder experiment worden namelijk uitgevoerd en gecheckt en daar moeten we bij zijn.

Nadien nemen we afscheid en brengen Davy, lid van 'Equipe Peregrinus', naar de luchthaven van Cayenne. Omdat we toch daar zijn, maken we er gebruik van om de markt en de vuurtoren van Cayenne te bezoeken.

Meteen ook veel bijgeleerd over de lokale geschiedenis.

Op zondag, een echte weekenddag zonder wekker, rijden we niet naar de basis. We brengen de dag door in het huisje en maken een wandeling naar het strand. Een zwemstrand is het niet te noemen, want een paar stapjes te ver en je zit al vast in een soort drijfzand..., maar wel een zeer mooi uitzicht! Er wordt natuurlijk ook gewerkt

voor school aangezien de examens dichtbij komen en er nog grote opdrachten binnen moeten. En als exotische extra komt er een gekko uit de broodrooster gesprongen wanneer we deze willen gebruiken.

We starten de nieuwe week met een wekker om 6u, voor de verandering, en ook vandaag gebeurt er iets spannends. De ballast met experimenten wordt verplaatst van de cleanroom naar de BAF (Bâtiment d'Assemblage Final). Een daily meeting kan natuurlijk ook niet ontbreken op deze maandag. Achteraf trekken we naar huis om samen wat te lezen aan het zwembad en 's avonds hebben we een andere kok dan de afgelopen dagen. Julien Melle neemt de rol van meneer de Schrijver over en maakt een wok met scampis voor iedereen.

Op 4 juni gaan we niet naar de daily meeting om een beetje de toerist te kunnen uithangen. We willen graag een boottocht naar de eilanden maken,

maar die blijken volzet. Dan zoeken we maar een andere interessante activiteit en trekken we erop uit naar de Zoo de Guyane. Deze zoo heeft ook diertjes die vrij rondlopen op het terrein van de zoo en een paadje met hangbruggen dat afwijkt van de weg met dieren. De zoo ligt grotendeels in het regenwoud en is dus zeker de moeite, maar het blijft daar toch altijd een beetje warm en dus zoeken we nadien afkoeling in het zwembad thuis.

Woensdag 5 juni, onze laatste dag op de basis, is een indrukwekkende en goed gevulde afsluiter. De dag start met een laatste daily meeting om 9u30. Daarna krijgen we via een aanvraag van meneer de Schrijver uitzonderlijk toegang tot de raket en de daarbij behorende ondergrondse installaties. Deze rondleiding start gehaast omdat dit normaal niet zomaar wordt toegelaten, maar blijkt zeker de moeite en zelfs één van de hoogtepunten van de mooie reis. Nadien

moet er in afwachting van de RBF-sleutel (Remove Before Flight) nog eventjes gestudeerd worden voor de naderende examens en om 16u is het dan zover. Lore De Becker voert de remove before flight succesvol uit en onze taken op de basis zitten erop. We leveren alle uitrusting en onze badges in en sluiten de reis af met een gezellig restaurantje langs het strand en een laatste keer zwemmen. Op 6 juni beginnen we aan de terugreis naar Brussel en

vrijdag 7 juni zijn we net op tijd voor het avondeten terug in Brussel!

Lena Put, 6WEW1b

INFORMATIEF

15 vragen aan.... meneer Deprins, leerlingbegeleider

Heb je ooit al eens naar iemand gekeken en gedacht, wat zou er in zijn hoofd omgaan? Wel, vraag het je niet langer af, want wij hebben de antwoorden! Voor elke Schakel-editie zullen we een leerkracht grappige, genante en ridicule vragen stellen. Voor onze eerste editie hebben we meneer Deprins geïnterviewd. Hier lees je al zijn antwoorden...

Wat is uw lievelingsteen en waarom?

De kleine teen van mijn rechtersvoet. Die herinnert me er geregeld aan dat zowel onze salon- als onze keukentafel en zelfs ons bed poten heeft!

Wat is de laatste foto in uw camerarol?

Een foto van Iggy, onze nieuwe kat, die uit het aquarium drinkt. Onze goudvis is trouwens nog steeds in prima conditie.

Hoeveel exen heeft u?

Hoeveel cijfers staan er achter de komma van het getal Pi? (knipoog) Ik hoop alvast dat er geen enkele meer bij komt!

Hebt u ooit iets illegaals gedaan?

Ik probeer toch steeds even of de snoepjes in 'Kruidvat' wel lekker zijn alvorens er een zakje mee te vullen.

Wat is uw guilty pleasure song?

'School's out for summer' van Alice Cooper (zet ik dagelijks volle bak op in de auto als ik naar school rij...)

Welk vak zou u willen geven?

Ik geef geen les, maar de hoofden van onze leerlingen uit de derde graad zou ik wel graag een keer volproppen met leerstof over de Tweede Wereldoorlog.

Welke deodorant gebruikt u?

Nivea Dry Impact. Geen natte spray of plakkerige roller voor mij!

Van wie zou u eens les willen hebben?

Van Luc De Vos, hoogleraar militaire geschiedenis.

Wat zijn uw hidden talents?

Mijn oren bewegen en vuurspuwen.

Wat zou u doen met 1 miljoen euro?

Een mooie, oude hoeve kopen in de Dordogne en ze helemaal naar mijn smaak renoveren.

In welke houding slaap je?

Moeilijk te zeggen. Ik slaap dan. Wakker worden doe ik meestal op mijn rechterzijde.

Kijk je naar reality TV? Welk programma?

Down the road en *Dwars door...* kunnen me wel bekoren. In elk geval niets met talenten, jury's, wegstemmen, gouden buzzers en blind kopen, verkopen of trouwen!

Welk kledingstuk dat echt niet meer hip is, weiger je weg te doen?

Naar de mening van mijn twee dochters: al mijn lelijke mutsen. Maar ik trek me dat niet aan. Als ze op mijn hoofd staan, zie ik ze toch niet.

Welke bijnaam had je vroeger?

Warre!

Wat was je minst slimme afkijkactie op school?

Geen enkele. Ze waren allemaal perfect uitgekend en geen leerkrachtenoog was scherp genoeg om me te betrappen. (knipoog nr. 2). De opgerolde briefjes in mijn gips en mijn volgeschreven enkels waren in elk geval voltreffers!

Ilona Maes 6LAMT
Elise Garot, Noor Maamar
en Amelia Ohanyan 6MT

Postbus Schakel

Schakel is er voor iedereen die nu of ooit affiniteit met het college heeft of had. Dan hebben we het zowel over (oud-)leerlingen als (oud-)leerkrachten. Bijgevolg proberen we er van en voor iedereen iets in te steken. Wellicht zijn we hier en daar toch iets uit het oog verloren? Heb je nog leuke nieuwtjes die in Schakel zouden kunnen komen? Laat zeker iets weten. Al wie nog bij ons op school zit, kan terecht bij *Postbus Schakel* in Smartschool. Sympathisanten van buiten het college, kunnen mailen naar schakel@sint-pieterscollege.be.

SCHAKELTJES

Kaastig

Het heerlijke kaas- en charcuteriebuffet zorgde er opnieuw voor dat we tal van (oud-)leerlingen, ouders, (oud-)collega's en sympathisanten mochten ontvangen. De leerlingen van de eerste graad waagden zich die avond aan de huiveringwekkende griezeltocht die de leerlingenraad in elkaar puzzelde.

Stemmen

Naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen in oktober zorgde de school opnieuw voor een politiek debat. De leerlingen van de derde graad kregen de standpunten van verschillende partijen te horen, wat af en toe tot pittige discussies leidde.

SCHAKELTJES

Escape Room

Uit de bibliotheek van Jette proberen te ontsnappen door onder tijdsdruk opdrachten tot een goed einde te brengen? De leerlingen van het tweede jaar weten er alles van.

Woord

Theaterlessen door ervaren docenten voor leerlingen van de eerste en tweede graad? Een samenwerking met de Jetse Academie maakt dit vanaf dit schooljaar mogelijk. We kijken al uit naar de voorstelling.

De warmste week

Leerkrachten engageerden zich om pannenkoeken te bakken, de leerlingen konden hiervan smullen en steunden zo het goede doel.

SCHAKELTJES

Ne Jetse Kadei

Oud-leerling Jan Vanden Bossche schreef onder de titel 'Ne Jetse Kadei' een meeslepend anekdotisch levensverhaal. De auteur, geboren tijdens de tweede Wereldoorlog in Jette, groeide op in de taal van het Brussels. Hij liep er school, zong er in het knapenkoor Cantabile, ging naar de jeugdbeweging en maakte deel uit van een aantal verenigingen. Op een speelse wijze beschrijft hij zijn familie, de straat, de wijk, de parochie, de gemeente, de school in de jaren vijftig. In 1985 verhuisde hij naar Meise maar Jette bleef aan zijn hart kleven. Het boek telt 300 pagina's. Meer info op <https://ne-jetse-kadei.boeken.cafe/>

SCHAKELTJES

SCHAKELTJES

SCHAKELTJES

Lief en leed**Geboorte:**

03/10/2024

Naud Migeotte, zontje van Elien Bolle en Yarl Migeotte, Kleinzoon van Ann Callebaut (lkt)

Overlijden:06/09/2024
17/10/2024
19/11/2024Uta Köhler, echtgenote van Bart Cornelissen (lkt)
Willy Robijns, oud-leerling Retorica 1964-1965
Karel Meersman, grootvader van Nikola Meersman (3NW1)

SPORTIEF

Bruno Clerbout, een Ironman die godsdienst onderwijst

De leerlingen van de eerste graad kennen hem nu wel als hun leraar godsdienst, maar in de sportwereld maakte Bruno Clerbout jaren lang furore als triatleet, op professioneel niveau zelfs. Zo was hij een aantal keer in Hawaï van de partij op het wereldkampioenschap Ironman. Lesgeven is nu het ordewoord, maar de sportieve ambities zijn nog altijd intact gebleven.

“Het was door toedoen van zwemmer-triatleet Boris Munster dat ik in 1998 in het triatlonwereldje verzeild ben geraakt”, zo blikt de Kapellenaar nog eens ver in de tijd terug. “Ik geraakte zo gefascineerd door de heroïsche verhalen over de Hawaïaanse *Ironman*, dat ik ook de stap wilde wagen. Ik werd in deze discipline vooral aangetrokken door het feit dat het om een combinatie van verschillende sporten ging. Tot wanhoop van mijn vader

had ik me tot dan toe nooit op één discipline kunnen vastpinnen. Ik kocht een fiets, gebruikte de zwemschema's van Boris en leefde zo naar mijn eerste wedstrijd toe, meer bepaald de kwarttriathlon van Izegem. Die race viel zo fel mee dat de triatlontrein definitief vertrokken was.”

Toch ondervond meneer Clerbout dat het op de kwartafstand niet zo simpel was om voor de zege mee te spelen. “Ik miste na het zwemmen telkens weer de aansluiting met de toppers van toen zoals Rutger Beke en Marc Herremans. Ik geraakte het allemaal een beetje beu en besepte maar al te goed dat ik eerder naar het langere

werk moest overschakelen. Die gelegenheid kreeg ik in 2003 toen Kurt Lobbestael iemand nodig had om zijn universitaire masterproef te stofferen. Het was voor ons beiden een win-win situatie. Kurt zou me dan een aantal jaren begeleiden. Snel volgde in Frankfurt mijn debuut in de Ironman. Ik verdiende er zelfs een ticket mee voor Hawaï, maar die stap vond ik toen toch iets te hoog gegrepen.”

In maart 2008 was het de laatste schooldag voor de leraar in de Vrije Basisschool De Kiem in Kapelle-op-den-Bos. “Ik kreeg plots de kans om bij projectontwikkelaar Uplace mijn sport op een professionele basis te beoefenen. De man die me had aangeworven was niemand minder dan Bart Verhaeghe, de huidige voorzitter van voetbalclub FC Brugge. Bart geraakte zodanig in de ban van deze sport dat hij wat later een heus professioneel

triatlonteam opstartte. Het jaar daarop maakte ik in Hawaï mijn debuut met de 24ste plaats. Ik beleefde een fantastische tijd. Vijf jaar lang mocht ik genieten van enorme trainingsfaciliteiten. In 2012 finishte ik in Hawaï als 16de. Ik wilde het jaar daarop nog eens beter doen maar toen is het me jammer genoeg niet meer gelukt om me te kwalificeren voor het exotische evenement.”

“Om na die vijf glorievolle jaren terug te keren naar de status van amateur, had ik het verdraaid moeilijk. In één klap stond ik buiten het wereldje dat ik zo lang had gekoesterd. Het was niet zo vanzelfsprekend om me daarna weer op te laden. Maar ik ben mooi verder blijven doen. In 2018 beëindigde ik mijn carrière in schoonheid door in Hawaï de wereldtitel te pakken in mijn leeftijdscategorie. Al was ik die dag toch graag in de top vijf van de amateurs geëindigd.”

“Eens geen profatleet meer, kreeg ik de kans om bij de voetbalclub van Anderlecht aan het werk te gaan, meer

bepaald in het pedagogisch-sociaal departement. Ik begeleidde er talentvolle jeugdspelers in hun soms moeilijke combinatie tussen sport en school. Zo maakte ik kennis met toekomstige toppers als Dodi Lukebakio en zelfs wielrenner Remco Evenepoel, die toen bij Anderlecht speelde. Het was een wondermooie tijd waarbij ik ook de gelegenheid kreeg om in China en Rusland te vertoeven. Na anderhalf jaar hield ik deze job voor bekeken

om me weer op het onderwijs te storten. Lesgeven is toch een roeping, nietwaar? En zo belandde ik uiteindelijk in september in het Sint-Pieterscollege.”

De sportmicrobe is intussen zeker nog niet verdwenen. Pal op zijn 48ste verjaardag liep meneer Clerbout nog de marathon van Keulen in minder dan drie uur. “Ja, en volgend jaar ben ik samen met mijn vrouw ingeschreven voor de marathon van Amsterdam. Die 30.000 starttickets waren trouwens in een mum van tijd uitverkocht. Het jaar daarop ga ik dan voor een heel originele uitdaging: de *Dragon's Back Race* in Wales, een natuurloop van 380 kilometer, waar de deelnemers zes dagen de tijd voor krijgen. Tijdens de nacht wordt er in een tentenkamp geslapen. Heel Wales al lopend doortrekken, daar ben ik echt gemotiveerd voor. Ik ben nu alles aan het uittesten en hopelijk slaag ik in mijn opzet.”

Willy Goossens

INFORMATIEF

Reisverslag: fietstocht naar Parijs met vier jaar vertraging

2020 was een rampjaar voor de zesdes. Geen eindejaarsreis, geen 100-dagen stoet, geen bal, geen receptie én op de koop toe ging Parijs op slot. Een jaar eerder fietste een groep zesdejaars met meneer Lagae richting Parijs. De nieuwe lichting had er best ook zin in. Helaas. Vier jaar later sluimerde de "goesting" nog altijd bij Arno, Mathias, Petrit, Simon, Guillaume en Laura. Een mail naar meneer Lagae in maart,

een pint in april en het plan was gemaakt. Op 22 juli en met gladde kuiten trapte het gezelschap de tocht op gang. Vijf dagen later gingen de poorten van Parijs open. Arno, geïnspireerd door de vrienden, vertelt het verhaal.

De uitdaging begon al voordat we op de fiets zaten. Buiten meneer Lagae - hierna Koen - was niemand uit onze groep ooit eerder op een bikepacking trip geweest. Voor ons

vertrek moesten we dus al sleutelen aan onze fietsen: bagagedrager monteren, remmen aanspannen, zadel op de juiste hoogte instellen, reservebanden kopen, enzovoort. Iemand moest ook gewoon een nieuwe fiets kopen. De tweede uitdaging was om in een rechte lijn te fietsen met onze gevulde tassen die aan beide kanten van de bagagedrager hingen. Geleidelijk aan veranderde onze dronken fietsacrobatie in een mooie rechte lijn.

Het was dus met een ietwat bang hart dat we aan ons avontuur begonnen, al was er geen gebrek aan enthousiasme. Buiten adem zouden we zeker raken, maar niet alleen door de afgelegde kilometers, ook van de weerkerende slappe lach.

De eerste dag volgden we de oude spoorweg door Haspengouw richting Namen, waar we onze eerste pauze hielden. Daarna volgde de mooie, meanderende fietsroute langs de Maas tot Anseremme, onze eerste slaappleaats. Een eerste onwelkome verrassing in het avontuur: de eerste 80 km zaten erop, tijd om onze tenten op te zetten, een pesto-pasta potje te koken en te rusten. Enfin, dat dachten we. Geen 10 minuten na aankomst op de camping ontplofte Arno's band. Een luide knal waarvan we eerst niet wisten wat het was, totdat onze Nederlandse burens vriendelijk opmerkten: "Nou, band ontploft!"

Bij het opstaan en wat miezerig ontbijt werd iets duidelijk voor Koen én voor

ons. Studenten die in juli naar bed gaan - fietstocht naar Parijs of niet - komen er de volgende ochtend vaak niet vroeg (genoeg) uit. Dit had natuurlijk wel impact op de aankomsttijd. Hoe later we vertrokken, hoe sneller we overdag moesten fietsen om 's avonds niet te laat aan te komen. De volgende ochtenden werd één wekker om 7u30 gezet, en volgde meteen: "Mannekes, opstaan!" Studenten die in juli 's ochtends vroeg uit hun bed geborsteld worden, hebben helaas kleine oogjes.

Het vroege uur kende uiteraard ook zijn voordelen, we arriveerden op een mooi uur in het Franse dorpje La Neuville-aux-Joûtes. Na een 85 km lange tocht werden

we op Camping du Pavillon door Gérard en Véronique heel warm ontvangen. Met een glimlach, maar ook met een smakelijk avondmaal, allemaal door hen op de boerderij gekweekt en voor ons klaargemaakt. Zowel hun gastvrijheid als hun culinaire prestaties deden ons goed en stuurden ons met een glimlach naar bed.

De volgende dagen werden we op prachtige landschappen getraakteerd, stevige beklimmingen, schattige Franse dorpjes en warme Franse gastvrijheid. Toen we onderweg bij enkele huizen aanbelden met de vraag of ze onze drinkbussen konden vullen, kregen we van een mevrouw ook chocoladecake, die ze de dag

ervoor voor de verjaardag van haar zoon had gebakken. Die suikerboost konden we best gebruiken, Laon was nog een eindje trappen. En om 's avonds de kathedraal te bewonderen was het best een stevige klim.

Onze laatste kampeernacht brachten we door in Pierrefonds, bekend om het mooie Disneykasteel dat je meteen kunt bewonderen bij het binnenrijden van het dorp na een golvende rit door het bos. Voor ons groepje staat Pierrefonds nu ook bekend om iets anders. Toen Petrit met een T-shirt van de Brusselse voetbalclub RWDM naar het bureau van de camping ging om ons aan te melden, werd hij warmer

ontvangen dan de anderen. De man die de camping beheert, was namelijk zelf ook een geboren RWDM-fan.

En dan dag vijf, op naar Parijs. Na vijf dagen, 402 kilometers en 2762 hoogtemeters, leken de Eiffeltoren en de Arc de Triomphe precies voor ons gebouwd.

Hebben we onze benen laten rusten in Parijs? Bien sûr que non! De volgende twee dagen ontdekten we de lichtstad. De trappen van Montmartre deden dubbel zoveel pijn, het miezerde maar het was het allemaal waard. Onze tocht was zo gepland dat we aankwamen bij de start van de Olympische Spelen. Nu was het de beurt aan

anderen om te sporten. Remco Evenepoel zien vlammen naar goud was de kers op de taart.

Het was een avontuur dat ons heeft doen zweten en afzien. Het was een avontuur dat ons heeft doen lachen en ontdekken. Het was een avontuur dat ons voor de eeuwigheid zal bijblijven. Wie dit leest en al een beetje twijfelt om de uitdaging aan te gaan: doe het gewoon. Elke kilometer was het waard. Zeker als je met een fantastische groep zoals de onze op pad kunt gaan.

Fietstocht naar Parijs 2024: Laura, Petrit, Mathias, Guillaume, Simon, Arno en Koen

CURSIEF

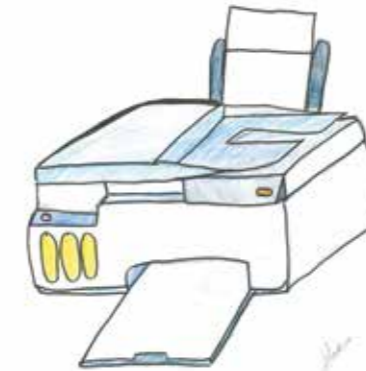
Mysteries van het Sint-Pieterscollege

Aflevering 1: Waarom is de printer altijd kapot?

Elk jaar op de avond voor de eerste schooldag, wanneer alle leerkrachten vermoeid naar huis gaan, glipt er iemand stiekem de school binnen. Het is een oud-leerkracht, genaamd mevrouw Skoek. Ze heeft een grote afkeer van de school en de leerlingen en wil het leven van alle mensen die bij deze school betrokken zijn, zo zuur mogelijk maken. Elk jaar, zonder uitzondering, is ze 's avonds voor de eerste schooldag op weg naar de printer om er weer voor te zorgen dat de leerlingen het hele jaar geen kopietjes zullen hebben.

De enige die haar ooit heeft betrappt en proberen tegen te houden, is meneer Van Noyen. Hij was namelijk, zoals vaker, langer op school gebleven en terwijl hij bezig was zijn laatste spullen te verzamelen, hoorde hij opeens een vreemd tikkend lawaai. Het lawaai bracht hem

naar het onthaal, dat vreemd genoeg niet op slot was. Hij ging richting printer om te checken wat er gebeurde en daar zag hij Mevrouw Skoek met de hak van haar schoen de kabels van de printer doorsnijden.

Noyen zijn gevorderde Kung Fu-vaardigheden naar boven om haar te stoppen. In een mum van tijd lag mevrouw Skoek op de grond. Hij nam haar bij haar oren en gooide haar zonder pardon de deur uit. We kunnen alleen maar hopen dat ze nooit meer terugkeert. Maar meneer Van Noyen is met pensioen en de printer... TJA!

Pauline Boufflette en Rosanne Poltrock 6LAMT

Dean Vandebussche, Mathieu Estiévenart, Margo Lepoudre en Amber Van Der Ghinst 6MT

Ineens werden alle printerproblemen van de afgelopen jaren duidelijk... Hij moest meteen actie ondernemen. Zonder nadenken haalde meneer Van

INFORMATIEF

Een presentatie over ex-vivo longperfusie

Een tijdje geleden zag ik Sara De Taeye, oud-leerling van de richting wiskunde-wetenschappen van onze school, passeren op LinkedIn, een sociale netwerk-app gericht op het beroepsleven. Ze stond te stralen op het podium van een medisch congres over transplantaties in Istanbul. Ik herinner me vooral nog de teleurstelling toen ze, niet eens 6 jaar geleden, niet toegelaten was tot de opleiding geneeskunde. Dus ben ik gaan horen hoe ze dit heeft klaargespeeld.

Sara: "Toen ik in het 6de jaar graag geneeskunde wou studeren, deed ik dat vooral omdat ik sterk was in biologie. Wiskunde en fysica, daar lagen mijn talenten niet zo. De kans was dus reëel dat ik niet zou slagen voor de toegangsproof. Mijn plan B was farmacie. Toen ik niet mocht beginnen aan de opleiding, stortte mijn

wereld echt in. Maar dan ben ik gestart met farmacie en dat viel eigenlijk heel goed mee, zowel de lessen als de labo's. Na dat jaar waren mijn resultaten veel beter en kon ik wel starten met geneeskunde."

"Dat eerste jaar geneeskunde viel echt tegen. We hadden veel celbiologie, alles heel theoretisch en zonder overzicht van het hele lichaam. Dan heb ik wel getwijfeld over mijn keuze maar ik heb doorgezet en in het tweede jaar werd het beter. Dan hadden we namelijk cardiovasculaire en longfysiologie en dat vond ik echt geweldig. Voor dat examen heb ik toen heel goed gescoord. Op het inblikmoment bij de professor zag hij mijn interesse en vertelde hij dat hij nog zocht naar student-onderzoekers. Er is namelijk bij de KU Leuven een Honours-

programma van twee jaar waarbij je als student-onderzoeker meewerkt aan klinisch onderzoek, een paper schrijft en naar een medisch symposium gaat."

"Dateerste jaar heb ik gewerkt rond ex-vivo longperfusie. Kort uitgelegd is dat een toestel waaraan je de longen

kunt koppelen. Ze worden dan geperfuseerd: er gaat bloed door, en ook zuurstof. Het mooie is dat je op die manier ook stoffen kan toedienen zodat de longen bijvoorbeeld een beter resultaat geven bij transplantatie. Dat waren studies op proefdieren en hoewel ik nog maar in mijn 2de jaar zat mocht ik toch de professor assisteren in het operatiekwartier (OK)."

"Maar ik wou ook graag iets doen met het hart. Ik had gehoord van de Belgian American Educational Foundation, waar je een beurs kan aanvragen voor Amerika. Ik heb dan mailtjes gestuurd naar verschillende professoren. En toen heb ik een heel fijn zoom-gesprek gehad met een professor van de Harvard Medical School in Massachusetts over een samenwerking. Daar heb ik dan een beurs voor aangevraagd en gekregen."

"Ik vond het daar echt geweldig. Het was zo interessant om labo-werk te combineren met in het operatiekwartier staan. Het was opnieuw

proefdieronderzoek, maar wel een stapje hoger, met steriel staan, echte transplantaties met grote proefdieren, bijna zoals een operatie op mensen. In het begin voelde dat heel intimiderend aan, want ik was de enige student en de enige vrouw als research-fellow in het labo. Maar ik heb mij niet laten doen en heb altijd duidelijk gemaakt dat ik zoveel mogelijk wou leren. En zo heb ik vrij snel appreciatie gekregen in het labo."

"De ommekeer voor mij was toen ze vertelden over een longtransplantatie-project van genetisch gemodificeerde varkens naar andere soorten. Dat was duidelijk een onderzoek met veel potentieel en er was nog geen onderzoeker. Omdat ik nog geen dokter ben, kon ik dat niet volledig op mij nemen, maar ik heb toen wel aangeboden om de leiding te op mij te nemen in de tussentijd. Ik was verantwoordelijk voor de hele planning, van medicatie bestellen, zorgen dat er bloed klaar lag, tot

de communicatie met het bedrijf voor de varkens, alles eigenlijk behalve de eigenlijke transplantaties. Ik mocht dan wel telkens assisteren in het OK. Dat project was echt het hoogtepunt van mijn jaar in Amerika. En de eerste resultaten heb ik dan mogen presenteren op een symposium in Istanbul dit jaar. Daar heb ik ook wat contacten kunnen leggen voor het geval ik bijvoorbeeld een PHD (doctoraat) zou willen doen in het buitenland."

"Nu ben ik terug in België voor mijn master. Ik heb gekozen voor de Engelstalige master, waar ik les heb in een kleine groep van vooral uitwisselingsstudenten met de beste proffen en veel stages in het ziekenhuis. Vroeger dan wanneer je de gewone master doet. Ik ben nu bezig met die stages. Dan wisselen we tussen verschillende afdelingen, doen we consultaties en staan we in het OK. Ik kijk al uit naar volgende week want dan sta ik bij de long-afdeling."

Dominike Van Besien

INFORMATIEF

Warm weerzien met oud-collega Piet Chrispeels, a rebel with a cause

“Vierentwintig jaar geleden al dat jij bij ons wegging!”, “nee”. Dit zijn bijna de eerste woorden wanneer we Piet opzoeken in revalidatiecentrum Inkendaal, waar hij krachten opdoet om terug te kunnen stappen. Piet voorstellen aan wie, leerling of collega, vóór 2000 het college verliet of erbijkwam is overbodig. Hem voorstellen aan wie Piet nooit kende, is eigenlijk onbegonnen werk.

Doorheen het gesprek komen zowat alle etiketten die bij hem passen aan bod: leraar godsdienst en esthetica, fruitkweker, pastoor (van elf parochies nota bene), jeugd- en jeugdverenigingsondersteuner, bouw- en papierophaler, groene jongen, emancipator, Chirojongen, plattelander, stadsmens, onuitputtelijk werker, marktkramer, activist, zorgverlener, wereldverbeteraar, maar bovenal Pajottenlander in

hart en ziel. Dat Piet wat buiten de lijntjes kleurde, is een understatement. Nu heeft hij een boek uit over zijn levenswerk, *De Paddenbroek*, de plaats waar hij geboren is.

“Ik groeide kort na de oorlog op in de Paddenbroek, in het huis van mijn grootouders. De naam verwijst eigenlijk naar het lager gelegen deel waar de grond natter is. *‘Hof te Brettekens’* is de originele naam die verwijst naar een houtzagerij. Zo vertelde

alvast mijn vader”. Het plattelandsleven veranderde in de naoorlogse jaren zienderogen. De schilderijen van Emile Claus begin vorige eeuw geven ons een goed beeld van het buitenleven tot ergens begin de jaren 1950. Daarna ging het in versneld tempo, ook op de boerderij thuis. Niettemin bleef het hard werken. “Het was een gemengd bedrijf met fruitteelt maar ook graan en vee. Mijn vader heeft het bedrijf uitgebouwd”. De

Paddenbroek was een ideale plek voor fruitteelt. “Wij hadden een eigen kwekerij: zaailingen en scheuten uit het bos en de berm werden, eens volgroeid, afgeënt en planmatig uitgeplant, met het oog op bestuiving en de pluk”. Vader en grootvader werkten letterlijk met de natuur, vandaag kunnen we ons dat nog moeilijk voorstellen. De Bayers van de wereld creëren de nieuwe soorten, de zaadveredelaars dragen een witte stofjas.

Dat wroeten in de grond, het voelen van de natuur, heeft Piet gevormd tot, zoals hij zelf zegt, “de groene jongen van het platteland”. Wie daaruit besluit dat de stad een vreemde wereld was voor Piet, heeft het mis. Vader

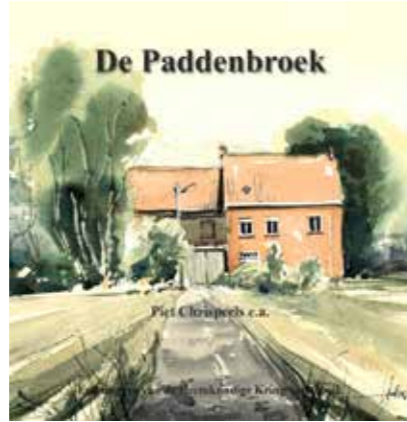
en moeder, landbouwers, wilden een toekomst voor de kinderen, onwaarschijnlijk vooruitziend in die jaren. “Ik was de eerste in Gooik die in de stad – Brussel – naar de middelbare school ging en daarna naar de unief in Leuven. Ook mijn zussen volgden”. Vooruitkomen in het leven is bij Piet geen synoniem voor vergeten. “Ik leefde eigenlijk in twee werelden. Op school als leerling en later als leraar stond ik met één been in de stad. ’s Avonds én ’s morgens vroeg werkte ik buiten op de boerderij, in de boomgaard.”

Het heeft Piet gemaakt tot wie hij is, groene jongen, activist, inspirator en bovenal bewaarder van het landelijk erfgoed. “Ik reed

overal naartoe om stekken van kersen, peren en appels die nog niet groeiden en bloeiden, op de Paddenbroek te halen.” Intussen gedijen honderden variëteiten in de boomgaard. Makkelijk was het zeker niet altijd, de natuur is al eens onverbiddelijk en alles goed onderhouden vergt behoorlijk wat vrijwillige inzet. Gelukkig kwam er erkenning in de vorm van geldelijke steun voor het *Natuur Educatie Centrum* en de overname van het project door de gemeente Gooik. Wie echter de Gooikse natuur bedreigde, botste op Piet. Hij herinnert zich nog goed kardinaal Danneels die hem op school belde en vroeg, “waar zijt gij mee bezig?”, toen hij mobiliseerde tegen de aanleg van een autostrade en TGV-lijn dwars door zijn Pajottenland. Enkele politici én de kardinaal vonden dat de pastoor maar niet aan politiek moest doen. Piet dacht ‘over mijn lijk’ en ging voor de trein liggen én met succes. Hij lacht smakelijk wanneer hij het voorval vertelt.

In Gooik zelf bouwde hij het Chiroheem, betaald met oud papier. Toegegeven, wat kort door de bocht, maar toch ... Tijdens de middagpauze nam hij al eens enkele leerlingen mee in de oude groene Mercedes camionette om bij een drukkerij of een krant stapels papier op te halen. Niet echt verantwoord met het jonge volk in de donkere laadruimte snelsnelsnel papier en karton gaan laden. Wie het meemaakte raakt er niet over uitgepraat. Hoeveel tonnen papier Piet oplaadde en verkocht, niemand die het weet. Van het heem in Gooik maakten wij meerdere jaren dankbaar gebruik voor de projectdagen. Zolang we maar met Piet, die al eens vergat te schakelen, in de brommende Mercedes konden meerijden.

“Hij heeft altijd gewerkt, misschien te hard”, vertelt iemand die hem nabij is. Waar hij zich zeker nooit toe beperkte, is een leraar die leefde en zwoer bij van bovenaf opgelegde leerplannen, doelen, tools, jaarplannen, pedagogisch-didactische duiding, vormings-

componenten, processen en wat nog allemaal doorheen de jaren bedacht werd om te excelleren. Zo zei hij ooit onomwonden aan een inspectieteam, dat was neergestreken op Sint-Pieters, dat op een school twee elementen betekenisvol zijn: één, dat de leerlingen dagdagelijks graag naar school komen en twee, dat ze het dankzij hun op school genoten opleiding ook waarmaken in het hoger onderwijs en het leven. Waarom kwamen de heren inspecteur met hun checklijsten bij ons hun tijd verliezen!?

Piet wilde meer betekenen voor onze jongeren. Eigenlijk zou elke school een Piet

moeten hebben, een man of vrouw, die ons prijst omdat we ons best doen, voor wat we bereiken maar daar ook een korrel zout op legt. Een diploma is waardevol, het is een toegangsticket tot een eigen toekomst. Rituelen en godsdienst geven houvast aan mensen. Mooie kleren, een huis, een auto en zovele andere spullen zijn bronnen van fierheid, ze etaleren ons succes en zorgen er ook voor dat we erbij horen. Piet kijkt ruimer dan dit alles. Op jouw levens"rapport" schrijft hij niet wat je gelooft, aanbidt of dat je het "gemaakt" hebt. Hij wil weten wat je betekend hebt voor de medemensen, voor de omgeving en voor de natuur. Wat niemand kan ontkennen is dat Piet ons bijbrengt wat goed en betekenisvol is in het leven.

Koen Lagae
René Van Noyen

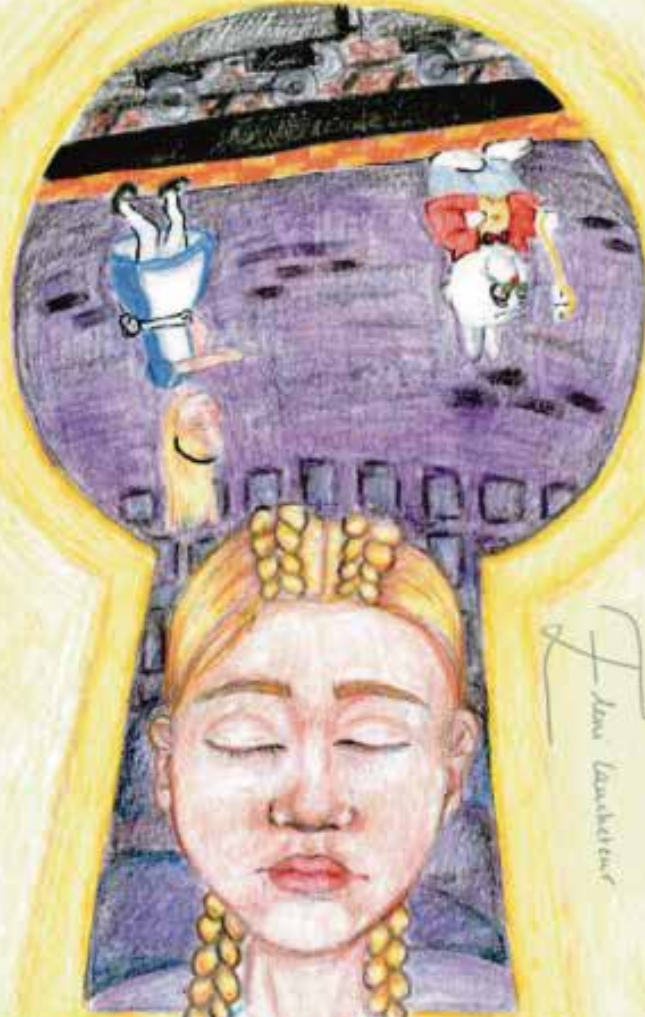
Wie het boek wil kopen kan terecht bij de Heemkundige Kring van Gooik via info@heemkundegooik.be. De voorstelling van het boek kan je bekijken op <https://www.youtube.com/watch?v=QD7xDHjYDQk>

Sint-Pieterscollege Jette presenteert

17/01/2025 om 20 uur
18/01/2025 om 15 uur
& 20 uur

Alice

CC Strombeek
Gemeenteplein 1
1853 Strombeek-Bever

Jan Fonteyn

Reservatie:
schooltoneel@sint-pieterscollege
Leerlingen via bestelkaart

VVK: €10
kassa: €12
Groep(5pers.): €45
groep kassa: €55

Tekst en regie: Jan Fonteyn